

Грібанов Володимир Анатолійович
(12.11.1976 – 21.12.2023)

Раптом, посеред звичайного дня, мене накрило хвилею спогадів. Здавалося, що все навколо зникло, залишивши лише образ його посмішки й звук його голосу...

Сидячи у дворі, спостерігаючи за заходом сонця, я згадала слова Володимира Анатолійовича: "Кожен захід – це початок чогось нового".

Але для мене цей захід став символом кінця чогось дуже дорогого. Його загибель була несподіваною грозою, яка зруйнувала все в житті його близьких, але чарівна посмішка лунає в пам'яті й досі...

Народився Грібанов Володимир Анатолійович 12 листопада 1976 року в селі Вербова на Вінничині.

З 1983-1993 були роки навчання у Вербівській середній школі, після закінчення вступив до Заболотянського СПТУ, ста студентом. Працював в міському колгоспі імені Черняхівського, також на інших підприємствах водієм-менеджером, де зарекомендував себе порядною та добросовісною людиною. Проходив строкову службу в армії з 1994 по 1996 роки. Повернувся додому, одружився, мав сина. Володимир відрізнявся почуттям справедливості та чесності. Він був справжнім патріотом, мав особисту думку щодо політики та завжди відстоював її, любив Україну та віддавав за неї своє життя, заради нашого світлого майбутнього. Відразу пішов до військомату, був мобілізований 6 квітня 2023 року, служив стрільцем першої стрілецької роти другого стрілецького батальйону військової частини А715. Під час виконання бойового завдання 21 грудня 2023 року, в зоні ведення бойових дій по відступі військ РФ загинув в районі населеного пункту Діброва Луганської області. Мріяв повернутися додому восени, жовтні, але не судилося.

За свій добрий покладливий характер отримав позивний - Мушкетер. Завжди своє залишав та поспішав на допомогу іншим. Міг розсмішити навіть у найскладніші хвилини, знаходив привід для жартів, і його позитивний настрій передавався всім навколо. "Він був як скеля, на яку можна було покластися. Навіть у найскладніших ситуаціях залишався спокійним і розважливим. Його слова завжди додавали впевненості.

Володимир Анатолійович був турботливим люблячим батьком, приклад для сина. Його голос був такий спокійний, що в дитинстві хлопець часто любив слухати розповіді та засинати під його чарівні історії, а якщо виникало питання, то завжди поспішали до нього за порадою.

Володимир був справжнім магом рибальства. Він міг години просидіти на березі річки, спостерігаючи за поплавком. Казав, що рибалка – це не просто ловля риби, а ціла філософія. І всі йому вірили. А вдома, коли на вулиці вирувала негода, Володимир сідав за стіл і починав розгадувати кросворди.

Якось я спостерігала за ним і намагалася розгадати хоча б одну загадку. Він завжди хвалив мене і підказував, коли я «застрягала».

Володимир Анатолійович був не просто моїм знайомим, а справжнім другом. Він навчив мене цінувати прості радощі життя, любити природу і завжди прагнути до знань, цінувати дружбу.

Світлий, добрий спомин про звитяжного воїна, захисника України назавжди залишиться в серцях та спогадах його бойових побратимів, рідних і земляків.

Володимир Анатолійович Грібанов пройшов свій життєвий шлях гідно. Вічна пам'ять та вдячність українському воїну з села Вербове Володимиру ГРІБАНОВУ, який до останнього подиху стояв на захисті України! Пам'ять про нього житиме в нас завжди. Дякуємо тобі за все!

Некрилова Ліза, учениця 8 класу Ярівського ліцею Лиманської міської ради Донецької області, знайома загиблого Героя Володимира Анатолійовича Грібанова

